

dette Forslag har jeg for mit Vedkommende nogle for mig ret væsentlige Indvendinger. For det første den, at man vedblivende tvinger Vælgerne til af Hensyn til deres Parti at stemme for en Kandidat, de slet ikke i og for sig ønske ind paa Rigsdagen. Det lægger jeg nogen Vægt paa, men endnu mere Vægt lægger jeg paa, at det vilde nødvendiggøre, at der fra alle Partier stilledes Kandidater op i alle Kredse, og det vilde end ikke begrænses til Kandidater for alle Partierne. Nej, den Begrænsning af Listerne, det ærede Medlem mener at sætte ved at bestemme, at Listerne skulle være begrænsede af, at vedkommende Liste har faaet en af sine Kandidater valgt i en Kreds, tror jeg faar meget lidt at sige. Der er ikke Tvivl om, at faa vi en Georgeistliste, en Indre-Missionsliste, en Afholdsmandsliste og en Haandværkerliste, vil det være ganske overordentlig let for alle disse og mange flere Grupperinger at sikre sig, at en af deres Liste bliver valgt i en eller anden Kreds, naar de have samtlige 128 Kredse at vælge imellem. Vi ville derfor, hvis Forslaget skal gennemføres, staa overfor paa alle Valgtribuner at have 10—12—14 maaske et endnu større Antal af Kandidater. Men den Forvirring for Vælgerne og de Udgifter, som det vil føre med sig, ere tilstrækkelige til at skræmme bort fra en saadan Ordning. Og hvad ville vi tillige naa? Vi ville faa et Utal af Mandat-aspiranter, som vil forlange at komme paa Lister og dermed ind i Rigsdagen. Man vilde netop naa lige det modsatte af, hvad vi i vort Forslag have søgt at sikre: Nogen Højnen af Tingets Niveau. Baade af dette Hensyn og af det, jeg før nævned, at Vælgerne blive nødte til at stemme paa en Kandidat af Partihensyn og ikke, fordi de synes om Kandidaten, kan jeg ikke slutte mig til det ærede Medlems Forslag.

Saa forudsætter det ærede Medlem Tallet 128 af kredsvalgte, tænker sig endda Kredstallet forøget i Aarenes Løb og tilmed suppleret med et i og for sig ubegrænset variabelt Tal af Suppleringsmandater. Naar det ærede Medlem nu mener, at dette til Forskel fra mit Forslag ikke vil betyde andet end, at man vil faa nogle ganske faa Suppleringsmandater, kan jeg ikke se den mindste Forskel paa hans og mit Forslag i saa Henseende. Jeg er gaaet ud fra, at man baade fra første Færd og gennem Aarene ved Omlægning af Kredse skal søge at holde Kredsene omtrent lige store. Det turde dog maaske være et Spørgsmaal, min ærede Medfor-

slagsstiller tvivler i hvert Tilfælde meget derom, om det at skabe Kredse lige store, vil i noget væsentligt Maal formindske det Tal paa nødvendige Suppleringsmandater, der behøves for at skabe den Retfærdighed, som tilstræbes. I øvrigt er det vor Mening paa dette Punkt at stille os ganske ligesom det ærede Medlem. Vi ville ogsaa søge til enhver Tid at have nogenlunde lige store Kredse. Omvalg vil efter min Mening heller ikke bidrage til en mere retfærdig Partirepresentation. Kunde det det, vilde der ikke i og for sig være noget stridende mod hele vort System i at gaa med til Omvalg. Kort sagt, vi staa i saa Henseende ganske ens. Men medens jeg mener, at det snarest er for lidt at have 30 Suppleringsmandater til 90 Kredsmandater, mener det ærede Medlem, at han til 128 kun behøver nogle ganske faa, og nævner som Eksempel, at det kun skulde dreje sig om 4 Mandater. Jeg vil gerne tage det Eksempel frem, ved hvilket det ærede Medlem vil godtgøre, at der kræves ganske faa Mandater. Det ærede Medlem talte om, at vort Tal 30 var vilkaarligt valgt. Skal der tales om Vilkaarlighed, forekommer det mig, at hans Eksempel er til den Grad vilkaarligt, at han kunde have valgt et hvilket som helst andet Eksempel. Og jeg forstaaer egentlig ikke, at det ærede Medlem, naar han nu gerne vil vise, at der ikke behøves mange, saa forudsætter, at der kommer 101,000 Stemmer paa Delegationsvenstre i Stedet for at forudsætte 105,000, i Stedet for 90,000 til Socialdemokraterne forudsætter 93,000, i Stedet for 65,000 til Højre forudsætter 66,000 og i Stedet for 60,000 til de Radikale forudsætter 61,000. (*Borgbjerg*: Jeg har nævnt de faktiske Tal fra i Fjor). Nej, det er det ikke. (*Borgbjerg*: Efter General Madsens Opgørelse). Ja, den kan jeg nu ikke godkende. Valgte han de af mig nævnte Tal, vil der slet ingen behøves. Men i hvert Fald, hvis vort Forslag med 30 skulde være for lille, vil det ærede Medlems med 4 være endnu meget mindre. Hvis samme Grad af Retfærdighed som den, vi sikre, skulde ske Fyldest, vilde det ærede Medlem komme til at supplere de 128 op til 171. Jeg tror derfor, at hans Forslag vil føre os til et meget større Antal Rigsdagsmænd, end der overhovedet er Mening i for vort Land.

Jeg skal nu forlade det ærede Medlems Forslag, og jeg skal da blot endnu bemærke, at naar vi have været saa uheldige at stille et Forslag, som efter den højtærede Formands Afgørelse ikke kan